

## **Homilija pri pogrebni sv. maši za duhovnika dr. Ludvika Počivavška, Sv. Jernej pri Ločah, 21. julija 2015**

*Spoštovani sobratje duhovniki, dragi sestri in brata pokojnega duhovnika Ludvika, dragi sorodniki in prijatelji, dragi bratje ni sestre!*

Cerkev sv. Jerneja je danes polna, kot na veliko noč ali največji praznik. Danes si nas zbral ti, dragi sobrat Ludvik, kot si tolikokrat v svoji duhovniški službi zbiral okoli oltarja vernike. To je bilo tvoje poslanstvo, zbirati vernike, zbirati božje otroke, okoli oltarja, za molitev, za obhajanje svete daritve ali obhajanje zakramentov. Tvoj duhovniški poklic je bil dar za mnoge. Bil si v prvi vrsti preudaren in marljiv pastir. Ta množica danes ob tebi je znamenje, da si bil dober pastir, ki si se znal približati svojim vernikom, jih nagovoriti in povabiti na pot globljega in lepšega življenja.

Danes smo ob tebi dragi Ludvik, da se ti z molitvijo in sveto daritvijo zahvalimo za vse, kar ostaja za teboj, za vso duhovno, moralno in kulturno bogastvo.

Danes so naša srca žalostna, ker je med nami nastala praznina, ker te ne bo več, da bi nas zbiral k oltarju, da bi lahko skupaj obhajali najsvetejšo skrivnost. Pogrešali bomo tvojo kleno in jasno besedo, prežeto s poznavanjem Božje besede in problemov današnjega človeka. Pogrešali bomo tvoje smernice za življenje po veri, pogrešali bomo tvoj optimizem in tvojo pozitivno gledanje na svet. Pogrešali bomo tvojo dobroto in modrost, ki je znala najti pot, četudi v zapleteni situaciji.

Danes čutimo, kako si bil del poti vseh nas, ki smo te na tvoji življenjski poti, še posebej na 31-letni poti duhovništva srečali in nekaj časa preživeli s teboj.

Tvoja duhovniška pot se je pričela leta 1984, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla. Prva kaplanska služba te je vodila v Celje, k sv. Danijelu, kjer si bil kaplan do leta 1990. To so bila zate bogata leta, kjer so se postavljali temelji tvoje duhovniške identitete. Ljudje so takoj začutili, da jih imaš rad in da je tvoje srce bogato, zato so ti radi prisluhnili in ti sledili.

Pot te je peljala v avstrijski Linz, kjer si bil izseljeniški duhovnik in obenem študiral. Tako si leta 1996 magistriral in na Naravoslovni univerzi v Salzburgu leta 2001 doktoriral z zagovorom doktorske disertacije: *»Samouresničenje – analiza s psihološkega in etičnega vidika«* in s tem postal doktor filozofije.

Leta 2002 si se vrnil domov in postal kaplan pri sv. Lenartu v Slov. Goricah. Sprejel si službo sodnika škofijskega, sedaj Metropolitanskega sodišča v Mariboru.

Leta 2007 te je pot pripeljala sem k Sv. Jerneju pri Ločah. Kot tukajšnji župnik si bil v letih 2008 do 2011 soupravitelj župnije Prihova, štiri leta pa si od tu vodil tudi župnijo Loče.

Kako bogata duhovniška pot je za teboj. Za teboj ne ostajajo le lepi spomini, ostajajo stvari, ki živijo in govorijo o tvoji požrtvovalnosti in nesebičnosti.

Danes, ko se od tebe poslavljamo, še bolj čutimo in doživljamo, kaj si nam podaril in kaj si nam pomenil. Za vse to smo ti hvaležni.

Danes tudi čutimo, da ti nismo vedno znali vračati hvaležnosti, pozornosti in prijateljstva. Pravijo, da je smrt tista, ki razodene resnični obraz človeka.

Danes čutimo vso tvojo človeško in duhovniško veličino. To, da si svoje poslanstvo sprejel, kot nadaljevanje Kristusovega, da je bil tvoj iskreni cilj voditi ljudi k Bogu. Želel si nas povezovati v eno Božjo družino. V srcu si bil pošten in iskren, to si želel prenašati tudi na nas, da bi se znali boriti proti vsemu, kar nas ločuje, kar med nami seje razdor in nemir.

Dragi sobrat Ludvik! To kar si sejal in za kar si se trudil, je danes tukaj ob tebi. To je danes tvoja žetev. Naj bo zahvaljen Bog, za dar tvojega življenja in za dar tvojega duhovništva. Ti si nas učil, da je pravo življenje tisto, ki ga darujemo za druge. Tvoje življenje med nami je bilo prav to.

Ob tebi smo doživljali, da si ljubil življenje, lepoto življenja, se veselil tega, kar nam življenje daje, toda nisi bil ujet samo v zemeljsko življenje, bil si tudi trdno zasidran v Bogu. Vse si znal sprejeti kot dar iz Božje roke. Tako si sprejel tudi neozdravljivo bolezen: vdan v Božjo voljo, brez obtoževanja ali negodovanja. Želel si si zdravja, da bi lahko še opravljal duhovniško poslanstvo, toda tvoje besede so bile, kot Jezusove: Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!«

Vedno smo lahko čutili ob tebi, da nikoli nisi delil enega življenja od drugega. V tem tu na zemlji, si čutil in doživljal navzočnost in sledi drugega, Božjega, večnega. Brez ljubezni to tega življenja naša vera postane izkoreninjena iz realnosti, brez ljubezni do Boga pa pademo v materializem.

Ob tebi dragi sobrat Ludvik čutimo, da smrt ni konec naše poti, ti sam si nam velikokrat govoril o Luči, ki je močnejša od teme. Ko smo zazrti v večnost je v nas mir in upanje. Okno skozi katerega gledamo v večnost, to je veselo oznanilo Kristusove velikonočne skrivnosti. Pri vsaki sveti maši rastemo v tem upanju.

Da smrt ni konec smo doživljali tudi ob tvoji bolniški postelji. Tvoja bolezen ni razodevala tvojega poraza in konca, razodevala je mir in popolno predanost Bogu. Tvoja bolniška postelja je bila tvoja zadnja prižnica s katere si nam s svojim vdanim prenašanjem trpljenja in bolečine kazal na križ, a že obsijan z zarjo velikonočnega jutra.

Ob srečanju s teboj, še posebej zadnje tedne, smo te videli telesno izčrpanega, nemočnega, po drugi strani pa v tebi zrli duhovno veličino, rojstvo nečesa novega, večnega.

Slišali smo Jezusa, da mu je Oče vse izročil in zato vabi k sebi vse, ki so utrujeni in obteženi, da jim podeli počitek.

Upamo, da si ti dragi sobrat Ludvik že zaslišal glas Gospoda: *»pridi, zvesti in dobri služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil«*

Večno življenje je namreč v tem, da se Bog prepozna v nas, da se prepozna v našem življenju in da to življenje sprejme. Upamo, da se je Bog prepoznal v tebi, dragi sobrat Ludvik, in ti podelil svoj mir, svojo bližino in svojo ljubezen. To pomeni, da si našel tisto življenje po katerem nazadnje vsi hrepenimo in ga iščemo.

Rad bi se zahvalil vsem, ki ste sobrata Ludvika spremljali v času bolezni. Še posebej hvala sestrama Lavri in Mariji, ter bratoma Jožetu in Vladu in nečakinjam, vsem sorodnikom, prijateljem, ki ste ga predvsem še v času v času bolezni, spremljali s tako veliko pozornostjo in ljubeznijo ter mu lajšali bolečino. Hvala tudi vsem župljanom Sv. Jerneja, ki ste se redno zbirali k molitvi, vsak petek, mu bili blizu. Izgubili ste dobrega župnika, dobili pa zvestega priprošnjika pri Bogu.

V Bogu ni slovesa, v Bogu smo vsi ena sama družina, živi in pokojni, kajti ni samo Bog živih, je tudi pokojnih.

V tej veri in zavesti povezanosti se te sobrat Ludvik v hvaležnosti spominjamo in te izročamo Bogu. Bolj, ko bomo povezani v Bogu, bolj bomo čutili, da ostajamo povezani tudi s teboj in da ostajaš del nas. Naj nikoli ta vez ne usahne. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ  
nadškof metropolit